

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نباشد تن من مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم

بدین بوم و بر زنده یک تن مباد
از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Political

سیاسی

نشریه پیشرو شماره ۵۰
۰۸ سپتمبر ۲۰۱۴

مضحکہ «انتخابات» افغانستان

«انتخابات» ریاست جمهوری افغانستان ۱۳۹۳ که با سر و صدا و تبلیغات گسترده ای به راه افتید، حدود نیم سال به طول انجامیده و هنوز هم نتایج نهائی آن معلوم نیست. این «انتخابات» در وضعیتی که اشغال کشور ما به وسیله نیروهای امریکائی و متحدان ناتوئی اش ادامه دارد، برگزار گردید. «انتخابات» در زمانی که کشور از لحاظ سیاسی و اقتصادی مستقل نبوده و کاملاً وابسته به کشورهای خارجی می باشد، جز تداوم اشغال و مشروعیت بخشیدن به مفاهیمی که از سوی اشغالگران مروج گردیده اند، مفهوم دیگری ندارد.

برگزاری انتخابات به دور از مداخلات بیرونی و در یک فضای دموکراتیک، گامیست به سوی حاکمیت مردم، اما در افغانستان که نه حزبی با پایه های وسیع مردمی وجود دارد، نه کشور از استقلال سیاسی و اقتصادی برخوردار است، نه معیارهای دموکراتیک برای گزینش افراد وجود دارد و نه هم شفافیتی در پروسه انتخابات دیده می شود، برگزاری «انتخابات» در همچو فضائی جز به سخره گرفتن مردم و آرای آنان مفهوم دیگری نمی تواند داشته باشد.

طی سه دوره «انتخابات» های مختلف به خصوص «انتخابات» ریاست جمهوری، دیده شد که چه افراد و عناصری و با چه معیارهایی خود را کاندید نموده اند و سرانجام همه این «انتخابات» ها با چه اقتضای پایانی یافته اند. سناریوی آخرین «انتخابات» ریاست جمهوری که از اواخر سال گذشته ۱۳۹۲ آغاز و با تبلیغات کرکننده رسانه ئی، به دور دوم رفتن و مصرف میلیون ها دالر برگزار شد، یکی از طولانی ترین و بدنام ترین «انتخابات» ها در سطح جهان به شمار می آید. با آن که رهبران امریکا و انگلیس و همچنان نماینده یوناما و رسانه های وابسته به آنها، بعد از سپری شدن دور دوم، از آن تمجید نموده و نسبت به دوره های قبل از شفافیت و موفقیت بیشتر آن حرف زدند، اما روند عملی خلاف این امر را نشان داد.

با نظر گذرا به «انتخابات» های که طی یک دهه اخیر در افغانستان برگزار گردیده، به وضوح می توان پی برد که از چه ماهیتی برخوردار بوده اند: در قدم نخست، در ترکیب افرادی که خود را برای ریاست و معاونیت های ریاست جمهوری کاندید نموده اند، عمدتاً عناصری شامل می شوند که از یک طرف دست شان به خون ملت آلوده بوده و مردم به هیچ وجه نمی خواهند چنین افرادی بر سرنوشت شان حاکم شوند. از جانب دیگر چنین افراد به خاطر کسب آرای مردم، با دامن زدن مسایل قومی و تقسیم نمودن معاونیت ها و وزارت خانه ها برای اعضای تیم شان بر اساس قوم، زبان، سمت، مذهب و غیره راه را برای تبارگرایی، سمتگرایی و ایجاد فاصله های بیشتر در بین ملیت های مختلف

افغانستان باز می کنند. این نوع تقسیم بندی ها و مرزکشی ها خیانت تاریخی محسوب می شود که ترمیم این شکاف ها و فاصله ها در آینده هرگز کار آسانی نیست.

در ثانی، گیریم که انتخابات به شکل دموکراتیک برگزار گردد، اکثریت این افراد متهم به غصب ملکیت های شخصی مردم، دارائی های عامه، قاچاق مواد مخدر، فساد گسترده مالی و اداری و همچنان صدها مورد دیگر می باشند که با این ترکیب افراد، انتظار آوردن حکومت سالم امر ناممکن است. هر یک از این کاندیداها به خاطر جذب افراد بیشتر و راضی نگهداشتن تیم خود، یک چوکی وزارت را به چند نفر وعده نمودند که با ائتلاف های جدید در دور دوم «انتخابات» ریاست جمهوری، این مشکل چند برابر بیشتر شده و هر کدام تلاش کردند تا به خاطر رفع این مشکل طول و عرض این وزارت خانه ها را وسعت بخشیده و پست های جدیدی را ایجاد کنند.

با سپری شدن دور دوم «انتخابات» ۱۳۹۳، هر یک از دو جناح به نتایج خلاف انتظار شان دست یافت. تیم برنده خواهان تأیید نتایج و اعلام هرچه زودتر آن از سوی کمیسیون انتخابات و تیم بازنده خواهان ابطال آرای جانب مقابل و بازنگری مجدد در نتایج آراء گردید. هر دو جناح تهدید کردند، در صورتی که به خواست هایشان دست نیابند، نتایج از نظر شان پذیرفتنی نخواهد بود و در آنصورت کشور را به زعم خودشان به بحران خواهند کشید. **عبدالله عبدالله** در جمع خیمه لویه جرگه اش به صراحت گفت که توانائی آن را دارد که به یک اشاره اوضاع فعلی افغانستان را دگرگون سازد.

ایالات متحده که «انتخابات» افغانستان را دقیقاً زیر نظر داشت، با فرستادن وزیر خارجه نشان داد که برای کاندیداها، مجال یکه تازی را نخواهد داد و همه چیز را خود تنظیم خواهد کرد. وزیر خارجه امریکا طی دو روز اقامتش در کابل و دید و بازدیدهایش با ارگ نشینان و کاندیداها همه مسایل را رو به راه ساخته و در نهایت در یک کنفرانس مطبوعاتی با حضور کاندیدان از تشکیل حکومت ملی صحبت به میان آورد. کاندیداها که تا دیروز از ایجاد دولت موازی حرف می زدند و حکومت ائتلافی را رد می کردند، از برکت جان کری به آدم های اصولی تبدیل شده، تشکیل حکومت «وحدت ملی» را سر لوح کار شان قرار دادند و با یک دیگر قرار و پیمانی را امضاء کردند و همدیگر را در آغوش کشیدند.

تمام اینها نشان داد که انتخاباتی که در زیر سایه سنگین کشورهای خارجی برگزار گردد، نتیجه آن غیر از این چیز دیگری بوده نمی تواند. برگزاری این انتخابات آن عده از به اصطلاح روشنفکرانی را روسیاه ساخت که فکر می کردند برگزاری انتخابات تمام مشکلات مردم را حل خواهد ساخت و «دولت مردمی» ایجاد خواهد گردید. زو بوند های پشت پرده و امتیاز دادن ها و امتیاز گرفتن های تیم های انتخاباتی در حضور خارجی ها، بار دیگر ثابت ساخت انتخابات در سایه اشغال معنی و مفهومی ندارد، جز تحکیم هرچه بیشتر اشغال، ناامنی، فساد، چور و چپاول و پیچیدن تناب اسارت بر گردن زحمتکشان کشور ما.